

У ветхи-тѣ Грѣцки С писатели, както и по горѣ казахмы „λόγος и „νοῦς“ често се обѣркватъ ; тѣи сѣшо у нѣкои отъ тѣхъ обѣркватъ се „νοῦς“ и „πνεῦμα“ (духъ) и се ставятъ едно-то вмѣсто друго-то. — Отъ това очевидно се разумѣва че слово „λόγος“ има едно, туку рѣчи, подобно значеніе съ духъ (πνεῦμα). — Причина-та на туй обѣркванье е тя, че ветхи-тѣ человекѣи ако и да сознали че Богъ вѣдѣхналъ въ человекѣа *одно живошворно диханье* (диханіе жизни) ; и че — чрезъ Божественнѣ-тѣ тѣзу дарбѣи человекѣкъ придобылъ слово: т. е. че онъ пріелъ способность да проумѣва, да мисли да разсѣжда, и — да хортува слова: но тѣ не можили ясно да разпознаютъ и различятъ свойства-та на тія Божественни дарби. — Въ человекѣескій духъ е слѣдователно *образъ-шъ и прилика-ша Божія* и человекѣкъ само спорядъ него е придобылъ и има слово.)

Забѣлжка 1) Въ най ветхи-тѣ ѣще времена, при образуванье-то на пѣрви-тѣ и стари язици, человекѣи-тѣ сами и безъ да се учятъ съчюествовали че Богъ *вѣдѣхналъ* въ человекѣа *одно живошворно диханье* при сотвореніе-то му ; спорядъ туй тѣхно съчюествоіе, они и назвали онова, щото Богъ вѣдѣхналъ въ человекѣа всѣки на языкъ-тѣ си *духъ*. За доказателство на туй, мы превождамы думж-тж *духъ* на нѣкои ветхи и нови язицы и се увѣрявамы че она се превожда : по Еврейски съ *Рухъ*, по Арабски съ *Рухъ* по Латински съ spiritus, или съ animus (отъ Гржукое *ἀνεμος*) ; по Грѣцки съ πνεῦμα (отъ πνέειν дышиж) ; по Нѣмски съ Geist, по Френски съ esprit и проч. — Всички-тѣ тие преводи на дума-та *духъ*, спорядъ свойство-то на горѣреченни-тѣ язици, друго нищо не означаватъ освенъ едно *диханіе, диханіе, или единъ тѣнакъ вѣтръ*. — Най ветхи-тѣ слѣдователно народи сознали свое-то создание — по „Божіж приликж“ — и онова що имъ Богъ вѣдѣхналъ, они го и назвали на языкъ-тѣ си *духъ, диханье, или диханье*.